

Vint-i-cinc anys del segrest de Maria Àngels Feliu

El 20 de novembre de 1992 van segrestar la "farmacèutica d'Olot", un captiveri que va durar 492 dies

Feliu, entre el seu advocat, Carles Monguilod, i el portaveu de la família, Joan Capdevila, arribant a l'Audiència de Girona l'any 2002

Demà farà vint-i-cinc anys de la baixada als inferns de la farmacèutica d'Olot Maria Àngels Feliu Bassols. Filla d'un industrial i mare de tres fills, el 20 de novembre de 1992 la van capturar, la van posar dins el maleter d'un cotxe i després de fer 4 hores de volta la van posar en un cau situat a l'interior d'una casa de Sant Pere de Torelló. No hi tenia llum artificial i no hi podia estar ni dreta ni estirada. Unes condicions inhumanes que es van allargar mesos i

mesos, en els que va arribar a escoltar per la ràdio que havien processat dues persones per haver-la matat i que l'havien declarat legalment com a morta.

La van alliberar el diumenge de Rams de 1994

[<http://www.diaridegirona.cat/comarques/2014/03/27/vint-anys-del-segrest-mes/662502.html>] quan va aparèixer a la benzineria Els Xops, a Lliçà de Vall, demanant una moneda de 25 pessetes a l'empleat per poder comprar una refresc a la màquina expenedora. Havia estat 492 dies segrestada. El captiveri més llarg registrat a Espanya per causes no polítiques.

El dia que la van alliberar a la gasolinera, Feliu anava mal vestida i "semblava una captaire" però els anells i el rellotge del canell deien el contrari. I no li va caldre al treballador lligar gaires caps quan la dona va dir-li que era Maria Àngels Feliu, perquè tot el país tenia notícies del segrest. Aleshores, li va oferir un seient i va cridar immediatament una parella de la Guàrdia Civil [<http://www.diaridegirona.cat/tags/guardia-civil.html>] que era al bar prenent un cafè.

Passada la incredulitat inicial, els agents van comprovar el número de DNI de la dona i els telèfons que els va donar del seu marit i els seus pares. Després es va asseure, es va beure el refresc i els va explicar que no sabia com havia arribat a la gasolinera. De cop, havia aparegut allà. Però el seu estat físic indicava que no podia haver fet un trajecte gaire llarg caminant, perquè si bé és cert que en ser traslladada a l'Hospital de Sant Pau de Barcelona va poder entrar pel seu propi peu, estava molt debilitada i necessitava repòs, com van explicar els metges d'urgències.

Encara amb el record fresc dels setze mesos de captiveri, la farmacèutica va arribar a casa seva i allà mateix el jutge instructor del cas -aleshores Santiago Pinsach- li va prendre declaració i li va fer escoltar la cinta de casset

en la qual hi havia enregistrada la veu de Joan Casals i Francesc Bassa, detinguts la tardor de 1993 després que un suposat testimoni, Francisco Evangelista -que acabaria evadint-se de la justícia- els acusés de ser els autors del segrest. La farmacèutica no els va reconèixer com els segrestadors però els dos homes van seguir empresonats fins al maig d'aquell any.

La farmacèutica va arribar a querellar-se contra Evangelista per difamació i fals testimoni després que l'home hagués aparegut en diversos programes de televisió donant detalls sobre el parador de Feliu que desconeixia. Fins i tot va arribar a defensar que era morta. Tot això en el transcurs dels 16 mesos de captiveri, temps que la família sempre va estar intentant localitzar la dona amb tots els mitjans de què disposava.

L'allibertament de Maria Àngels Feliu va deixar molts interrogants respecte al que es va considerar un segrest atípic del que primer es pensava que era obra d'aficionats; després es va creure que els autors sabien el que es feien; i finalment es pensava que l'acció els va anar gran i s'haurien desfet de la seva víctima. Per això, quan va aparèixer la farmacèutica van engreixar-se el nombre d'interrogants, més encara quan els principals sospitosos fins al moment -Casals i Bassa- quedaven descartats per la mateixa segrestada.

Van haver de passar cinc anys des de l'alliberament perquè la Unitat Central Operativa (UCO) de la Guàrdia Civil aconseguís trobar els responsables del segrest. D'aquesta manera, el 8 de març de 1999 la UCO va trametre un informe al jutjat número 1 d'Olot on detallava les seves sospites sobre dos policies locals de la capital garrotxina que podrien haver participat del segrest. Dos dies més tard, l'agent Antoni Guirado s'entregava a la Guàrdia Civil, confessava els fets i donava el nom dels seus còmplices: Ramon Ullastre Clapé -guàrdia forestal de Sant Pere de Torelló-; Montserrat Teixidor Marqués -esposa d'Ullastre-; José Luís Paz García -un delinqüent comú de Camprodon.

Guirado va dir a la policia que Ullastre el va forçar a segrestar la farmacèutica a canvi de no revelar pràctiques irregulars presumptament comeses per ell quan era cap de la policia de Torelló. Per la seva part, la dona d'Ullastre va donar el nom de qui, fins aleshores s'anomenava "Iñaki", que va acabar essent detingut el 16 de març. Es tractava del cambrer Sebastià Comas Baroy, qui va ser l'alliberador de la farmacèutica "per raons humanitàries", segons va declarar. El mateix dia, la Guàrdia Civil detenia l'entrenador del primer equip de la Unió Esportiva Vic, Juan Manuel Pérez Funes (finalment absolt), a qui s'acusava d'haver participat en la construcció de la masmorra a casa d'Ullastre, on la farmacèutica va passar el seu captiveri.

La Guàrdia Civil no va aconseguir trobar la masmorra fins al 3 de juny d'aquell any. Ullastre havia fet obres a la casa després de l'alliberament i per això, en la primera inspecció ocular, no es va poder localitzar. Temps més tard, la benmèrita va trobar un forat que formava part de la masmorra i la biga, el prestatge, el terra de ciment, la canonada i les restes d'aliments que hi havia allà van ser indicis suficients per determinar que era el lloc del segrest.

La seva família va estar disposada a pagar el rescat, segons va relatar un dels seus germans durant el judici, qui va xifrar la quantitat exigida en entre 12.000 i 600.000 euros, encara que tots els intents van resultar infructuosos.

ANTONI GUIRADO NÚÑEZ

Condemnat a 22 anys i 4 mesos de presó

En aquella època era policia local d'Olot, en comissió de serveis com a cap de la policia de Torelló. Va destapar la trama amb la seva confessió.

RAMON ULLASTRE CLAPÉ

Condemnat a 22 anys i 4 mesos de presó

Era guàrdia forestal i va ser qui va tenir amagada la farmacèutica al soterrani de casa seva, a Sant Pere de Torelló.

MONTSERRAT TEIXIDOR MARGUI

Condemnada a 18 anys de presó

L'esposa de Ramon Ullastre va ajudar el seu marit i Guirado durant tot el temps que va durar el segrest de la farmacèutica.

JOSÉ LUIS PAZ GARCÍA

Condemnat a 14 anys de presó

Va entrar en el pla del segrest de rebot, quan li va oferir la possibilitat el seu amic José Zambrano, policia d'Olot implicat que va morir durant el procés.

SEBASTIÀ COMAS BAROY

Condemnat a 17 anys de presó

L'home conegut com, «lñaki» va ser el carceller de Maria Àngels Feliu i qui la va acabar alliberant el diumenge de Rams de 1994. Entra en escena quan Juan Manuel Pérez Funes desisteix de materialitzar el segrest i frustra el primer intent de capturar la farmacèutica.

JOAN CASALS SÁNCHEZ

Absolt

Detingut el 30 d'octubre de 1993 es passarà a la presó més de mig any després que l'acusés falsament Francisco Evangelista, un testimoni que va arribar a assegurar que Maria Àngels Feliu era morta i va evadir la justícia quan la van alliberar els seus veritables captors.

FRANCESC XAVIER BASSA BOLÍVAR

Absolt

Detingut el 30 d'octubre de 1993. Francisco Evangelista també l'havia acusat de ser un dels segrestadors, fins i tot va arribar a dir que li havien proposat participar en el pla.

JUAN MANUEL PÉREZ FUNES

Absolt

Va participar en les tasques preparatòries per organitzar un segrest amb tots els condemnats però, el dia que havia de materialitzar-lo, es va fer enrere i no va tornar a tenir contacte amb els implicats.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2017/11/19/vint-cinc-anys-del-segrest/880376.html?utm_source=rss